

גיליון

אשריכם ישראל

מאמרים וסיפורים אקטואליים
משיחותיו וכתביו של מגיד המישרים

הרב שמועון גוטסמן שליט"א

גיליון תשרי תשפ"ד

בנושא: חג הסוכות

תוכן המאמרים:

רמזים לחג הסוכות - עמ' ג'

חיזוק מיוחד לחג הסוכות

בעקבות האושפיזין הקדושים ע"ה - עמ' ז'

קטע מיוחד לכבוד כל יום והאושפיז שלו, עם דרך מעשית ללכת בדרכו

כי יצפנני בסוכה - עמ' י"א

סיפורי השגחה פרטית בני זמנינו

קו השיחות והחיזוקים: 077-260-9134

לתרומות, לתגובות, להזמנת הרצאות ולרכישת הספרים

ניתן להתקשר: 08-9743208 \ 0527608955

ניתן לקבל את הגיליון בדוא"ל: 089743208A@gmail.com

ניתן להזמין דרשות ושיעורים

ממוזה"ר שמעון גוטסמן שליט"א

בטלפון 052-760-8955

רמזים לחג הסוכות

תודה שיש לנו סוכה

סיפר לי אחד התלמידים שיחיי ששמע פעם על יהודי שהיה גר בניו יורק במגדל דירות, ולקראת חג הסוכות היה עזז חשקו לבנות סוכה, אך מה לעשות שהשכנים הגויים התנגדו לבניית סוכה בחצר הבניין, הוא ביקש רשות מוועד הבית לבנות את הסוכה בגג הבניין. השכן הגוי הסכים להשכיר לו את הגג תמורת סכום גבוה, והוא לא הסתפק בקבלת התשלום מראש אלא אף דרש להחתים את היהודי על חוזה שכירות אצל עורך דין, וזאת מחשש שהיהודי לא יתפנה משם לאחר שבוע ימים ויטען שהמקום שלו... בלית ברירה נאלץ היהודי להסכים לדרישה ולשלם לעורך דין עוד סכום כסף משמעותי כשכר טרחה לעו"ד, וחתמו חוזה כדת וכדין, העיקר שיוכל בשעה טובה לבנות סוכה. היהודי עלה לגג והחל לנקות את המקום ולהכין אותו לקראת הקמת הסוכה, והנה תוך כדי הניקיון הוא מצא שם אוצר יקר של תכשיטים ויהלומים עתיקים, שהיו שייכים כנראה לדיירים שגרו שם לפני שנים רבות, היות והיה לו חוזה מסודר אצל עו"ד הוא לא חשש לקחת את האוצר לעצמו שכן כעת הגג נמצא ברשותו... וכך בסופו של דבר הוא הרוויח הון רב בזכות המסירות שלו לבניית הסוכה.

חביב עלי לספר את מה שסיפרו לנו השכנים שלנו בקריית גת לפני כשבע שנים, סיפור שכל מי ששמע אותו העיד שבעקבותיו הוא התחזק מאוד לחוש בנועם חג הסוכות. וכך הם סיפרו בשעתו: עלינו לארץ לפני כשנתיים, והנה שמחנו לגלות שכל כך פשוט כאן בישראל לבנות סוכה, יש מקום במקלט לאכסן את הקרשים, אף אחד לא מתנגד לכך שתבנה סוכה ליד הבית, אתה יכול לחבר

חשמל לסוכה בקלות, ואפילו לישון בסוכה זו לא בעיה גדולה. אצלנו ברוסיה של 2013 לא נתנו לנו רשות לבנות סוכה ליד הבית, היינו צריכים כל שנה להגיש מבעוד מועד בקשה חדשה לשלטון המקומי, ולאחר זמן קיבלנו אישור לבניית סוכה... בצד השני של העיר! מרחק גדול מאוד שלא שייך לעשות אותו ברגל, ובפרט עם ילדים קטנים ועם האוכל... כך שלכל ארוחה בחול המועד נאלצנו להיכנס לרכב ביחד עם האוכל ולנסוע עד הסוכה, ולפני שבת וחג נאלצנו להתארח על מזרונים אצל משפחה יהודית אשר גרה יחסית בסמיכות לשטח שאותו הקצו לבניית סוכות, וגם שם לעלות ולרדת הרבה קומות. היום ברוך ה' אנחנו גרים בישראל, והכל כל כך פשוט, אם שוכחים משהו בבית, רק עולים כמה קומות ומביאים את זה...

הנה הגמרא (סוכה מ"ו.) דנה האם יש לברך בחו"ל ברכת "לישב בסוכה" גם ביום השמיני ומביאה הגמרא שרב הונא בר ביזנא וכל גדולי הדור ישבו בסוכה ביום השמיני שהוא אצלם ספק שביעי, ואף שישבו בסוכה לא בירכו "לישב בסוכה", ומדגישה הגמרא שזאת על אף שעד היום השמיני כלל לא ישבו בסוכה כך שלא ברכו עדיין אפילו פעם אחת ברכה זו, ומדוע לא ישבו עד עתה בסוכה? כיון שהיו טרודים במרעה בהמותיהם ולא יוכלו לשבת בסוכה. שימו לב לדברי הגמרא, שרב הונא בר ביזנא וכל גדולי אותו הדור לא זכו לשבת בסוכה אפילו פעם אחת בכל ימי חג הסוכות! ברור שמדובר היה במצב כלכלי קשה במיוחד שלא אפשר לאותם צדיקים להפקיר את הצאן אצל רועים גויים וכדומה, והיה זה ממש דבר האבד וצורך מרובה לוותר על מצות סוכה בכדי לרעות את הצאן. ומזה נוכל להתעורר ולהודות לקב"ה שאנו זוכים לשהות בסוכה בכל ימי החג, וגם

מסייע בידו, באחד הימים שאל הבן את אביו: מילא בפולין שישנם הרבה צדיקים גם יהודים פשוטים מחזיקים מעמד, יש להם ממי ללמוד, יש מי שיחזק אותם, אבל איך יהודים מחזיקים מעמד בגרמניה, שבאותה תקופה היו בה פחות צדיקים, האב שמע את שאלת בנו ואמר לו: ככה אתה שואל? אתה עוד תראה בעצמך! יום שישי הגיע, הבן חיכה שאבא ישלח לו את המלגה השבועית, אבל העזרה לא הגיעה בלית ברירה הצטמצם הבן בהוצאות השבת וקיווה שבשבוע הבא יזכר אביו שישכח לשלוח לו כסף וישלח לו כפול, אך ביום שישי הבא שוב לא שלח לו אביו מאומה, כשחזר הדבר על עצמו בפעם השלישית הבין הבן שאין זה מקרה בלבד, אך התבייש לפנות אל אביו ולדבר איתו על עניינים של כסף. ניגש הבן לאחד מתלמידיו של אביו והפציר בו שיואיל לגשת לאביו ולברר אצלו מדוע הפסיק לתמוך בבנו, התלמיד התבייש לעשות זאת, אך בלית ברירה לאחר הפצרות רבות ניגש אל הצדיק ואמר לו שגשלה על ידי בנו לברר מדוע הפסיק לשלוח לו תמיכה. באותה שעה היה עסוק הצדיק בעיון בלימודו וכששמע את דברי התלמיד לא טרח להרים את הראש מהספר, אלא רק קרא בקול: מה חושב לו בני, שלעולם אני צריך לתמוך בו? שיתחיל לדאוג לעצמו! התלמיד הופתע לשמוע את דברי הצדיק וחזר ושאל: רבינו! הבן שלכם לא יודע שום דבר חוץ מתורה, מניין יוכל להביא פרנסה הביתה? והצדיק השיב: מה זה עניני, שילך ללמוד איך עוסקים בסחורה. אתה יודע מה? אני אשלח לו אתך עשרה רובל, אבל תאמר לו שזה הפעם האחרונה שהוא מקבל ממני כסף. אני ממליץ לו שישע לאיטליה לקראת ראש השנה וירכוש אתרוגים, לאחר מכן ייסע לגרמניה שם ישהה בראש השנה, וימכור שם את האתרוגים לאחר ראש השנה עד יום הכיפורים ולאחר יום כיפור ישוב הנה, נראה לי שהוא ירוויח בדרך הזאת הרבה כסף. בלית ברירה קיבל הבן את הדין, ובלב

היהודי הכי אביון מוצא סוכה בכל מקום ויכול לקיים את המצווה כהלכתה!!!

הסוכה כמו מקווה

חשבתי לעצמי איך יתכן שבדיוק ביום הכי קדוש וטהור בשנה – יום הכיפורים אי אפשר לטבול במקווה? אלא על כרחך שביום כיפור יש לנו את "מקווה ישראל השם", שכביכול השם יתברך בעצמו הוא המקווה בתוכו אנו שוהים. ואיך שייך לחזור לשגרה מיד לאחר יום כזה מיוחד? לכן אמר לנו הקב"ה לבנות סוכה וכך שבוע שלם נישאר בתוך קדושתו יתברך כביכול.

לאחר שחשבתי על רעיון זה בס"ד זיכו אותי משמים בהשגחה פרטית לראות ציטוט מתוך "אגרות שומרי אמונים" (אגרת י"ח) שם כותב הרה"ק רבי אהרן ראטה זצ"ל כך: "ועוד אמרתי כמו שאמרו צדיקים שמצות סוכה חשובה שנכנסים בו לגמרי עם כל הגוף, ונלע"ד בדרך זה, שכן סוכה רומזת לאימא קדישא המסככת עלינו, וכן מקווה שורשו באימא עילאה ומשם נשפע עלינו וכו', ואם כן בשעת טבילת המקוה אז אפשר להמשיך עליו קדושת הסוכה, לכן טוב מאד בסוכות להיזהר בכל יום בטבילת המקוה".

האושפיזין האופים

ואי אפשר בלי לחזור על הסיפור הבא (מובא בספר "סיפורי נשמה") מומנו נלמד להאמין שהיכן שהקב"ה שם אותנו, זהו בדיוק המקום הכי טוב עבורנו נכון לרגע זה, ונאים הדברים לימי הסוכות בהם אנו יוצאים מדירת קבע וזוכרים את ענני הכבוד ואת ההליכה במדבר בדרך של "על פי השם יחנו ועל פי השם יסעו", כשסומכים על השי"ת בעיניים עצומות. וכך מספרים: אחד הצדיקים בפולין היה שולח לבנו בכל ערב שבת שתי רובל בכדי שיוכל לעמוד בהוצאות שבת, הבן היה עמל על התורה יומם ולילה ולא עסק בעניין הפרנסה, והאב היה

בסוכה? והאופה השיב: תיקח בחשבון שיש לי רק סוכה קטנה ועלובה שבנית מעל הגג, הסוכה רעועה ואני מקווה שהרוח החזקה לא הספיקה לשבור אותה. בלית ברירה נאלץ הבן להצטרף לאופה, הם הגיעו לביתו ושמחו לגלות שהסוכה קיימת, הם עלו על סולם רעוע שהביא אותם לגג, שם התגלה לבן עד כמה הסוכה קטנה ורעועה, הקור היה בתוכה כמעט כמו שהיה בחוץ, וזאת מחמת שהדפנות היו מלאות נקבים וחללים, ובתוך הסוכה שלש כסאות רעועות, הבן התיישב על הכיסא וחש שבכל רגע הכיסא יכול להתמוטט, הוא נאלץ להחזיק כל הזמן בשולחן... האופה פתח סידור ודפדף שוב ושוב כשהוא מחפש את נוסח הזמנת האושפיזין, לאחר זמן מה הוא התייאש עד שהבן פתח לו את הסידור במקום הנכון, האופה יצא מהסוכה והחל לקרוא את הנוסח הכתוב בארמית כשהוא טועה בשגיאות חמורות, לפתע סגר האופה את הסידור ואמר: "סבא קדישא! אברהם אבינו, אני מצטער, הסתבכתי עם הנוסח, אז אבקש בשפה שלי, אשמח אם תסכים לבוא להתארח בסוכה בשלי", נכנס האופה עשה קידוש ופתח בסעודה. באמצע הסעודה נשמע רעש מכיוון הסולם, ורגע אחר כך נכנס לסוכה יהודי שהיה מכוסה גם הוא בקמח, האופה אמר לבן: "תכיר את חבר שלי, זהו אברהם האופה", הבן לא טרח אפילו להסתכל על האורח, וכי זה מה שמעניין אותו כעת עוד אופה עם הארץ... בשפה רפה הוא ברך אותו בברכת "גוט יום טוב", הסעודה המשיכה כששני האופים משוחחים ביניהם בדברים של מה בכל. הבן של הצדיק לא פסק לרגע מלחשוב: מה כעת אבא שלי הצדיק עושה, וחבל שאני לא זוכה להיות במחיצתו ברגעים כל כך נעלים. בלילה השני של יום טוב הנוהג בחו"ל מצא את עצמו שוב הבן בסוכתו של האופה, ושוב חזר על עצמו הטקס כאמש, והפעם הגיע לבקר אותם יצחק האופה, ולמחרת במוצאי יום טוב חזר על עצמו שוב הכל, והפעם הגיע לבקר

כבר על ההפסד הגדול שלא יזכה להיות עם אביו הצדיק בראש השנה ויום כיפור הוא נסע לאיטליה, ומשם לגרמניה, הוא הצטער מאוד על התפילות המהירות והסעודות הפשוטות בהם השתתף בגרמניה, אך ניחם את עצמו שלפחות בחג הסוכות הוא יהיה עם אביו, וגם מצבו הכלכלי ישתפר לאחר שבאמת הצליח במיוחד עם מכירת האתרוגים.

לאחר יום כיפור רצה הבן לשכור עגלון וותיק בעל עגלה יקרה בכדי שיסיע אותו במהירות לפולין, וכך הוא יספיק להגיע לאביו כבר לקראת יום טוב ראשון, אך "רבות מחשבות בלב איש", שלג מילא את הארץ והדרכים נחסמו לנסיעה עד שסכנת החלקה הייתה בנסיעה, והוא נאלץ להמתין בתקווה שהכל יתייבש מהר, הוא כבר חלם לקחת עגלה יקרה עם שני עגלונים שיעבדו ברוטציה יומם ולילה וכך אולי יספיק להגיע לפולין לפני החג, אך למעשה לא הייתה אפשרות לצאת לנסיעה עד שהחג נכנס... הבן העצוב נכנס לבית הכנסת והתאכזב מהתפילה המהירה והקרירה לטעמו, כשסיים את תפילתו גילה שכבר כולם עזבו את המקום והלכו לביתם. ומה יהיה עם סוכה? איך ימצא יהודים בתוך עיר שרובה גויים? הוא אמר: ריבונו של עולם, אין לי ברירה, אני נכנע לרצונך, אם אתה רוצה שלא אוכל כזית ראשון בסוכה, ואם אתה רוצה שאישן בלילה הראשון בבית הכנסת, אשתדל לעשות את רצונך בשמחה. עוד לא סיים הבן את דבריו ולבית הכנסת נכנס יהודי שהיה מלוכלך כולו בקמח, מדובר באופה של העיירה שצעד מהמאפייה שמחוץ לתחום ועד שהגיע גילה שכבר סיימו את התפילה, האופה לא וויתר, נעמד במקום של החזן והחל פותח בתפילה בקול גדול, אך אז התברר גודל בורותו, הוא לא ידע לקרוא כל כך טוב ותפילתו נשמעה עם שיבושים רבים. כשסיים האופה את תפילתו פנה אליו הבן של הצדיק ושאל אותו אם יוכל להתארח אצלו

דוחה" אפילו לבד, בלי להישבר. אך כל מי שאינו מושלם כאתרוג אלא הוא כשאר המינים זקוק גם ל"ימין מקרבת", וזקוק להרבה כבוד ועידוד. עוד אפשר לרמוז שרק מי שהוא צדיק כאתרוג בכוחו להנהיג עם בניו תלמידיו ושומעי לקחו גם בדרך של "שמאל דוחה", כי מתוך שהוא אמיתי ושלם יתקבלו דבריו בלב השומעים, אך מי שלא הגיע לדרגה זו חשוב שיעסוק בעיקר ב"ימין מקרבת".

כידוע הלולב בכוחו לדחות רוחות רעות מכל הכיוונים, ומדוע נוטלים אותו דווקא באמירת ההלל ובדיוק בפסוק "הודו להשם כי טוב?" חשבתי בס"ד שיש בזה רמז ללמדך שמי שמהלל ומודה להשם יתברך הרי הוא דוחה מעליו רוחות רעות ומזיקים.

רמזים לשמיני עצרת

הרה"ק ה"דברי חיים" מצאנו זצ"ל אומר שיהודי שונה מגוי בכך שהוא נכנס לסוכה אך ורק לעשות רצון השי"ת, ולכן גם כשהוא מצטער ונאלץ לצאת מהסוכה, כיון שרצונו לעשות רצון השי"ת, הרי שהסוכה ממשיכה ומלווה אותו לכל מקום [דבריו יובאו בהרחבה במאמר על האושפיזין]. לאור דבריו התעוררתי להבין שזהו סוד שמיני עצרת, שאומר הקב"ה: גלוי וידוע לפני שאתם הייתם רוצים להישאר בסוכה כל השנה, ורק מחמת שאמרתם לכם לשוב לבית אתם נכנסים לביתכם, לכן תדעו לכם שגם בבית אני נשאר איתכם... וזו הסיבה שבשמיני עצרת לא נמצאים בסוכה, כי הסוכה מלווה אותנו לתוך הבית, וקדושתה מלווה אותנו כל השנה, כל עוד אנו בטלים לרצונו יתברך.

נענוע הלולב רומז כידוע לעבודת השם מתוך חיות, שצריך תמיד להתחדש ולהתקדם. והנה לאחר שבסוכות מנענעים את הלולב, בשמחת תורה מנענעים את הגוף עצמו, בכדי שנתעורר ליישם בפועל את ההתחדשות בעבודתו יתברך.

אותם יעקב האופה. גם הבן חזר על התנהגותו כמו בפעם הראשונה, הוא ממש לא התרגש מהאורח שהופיע בסוכה, ולא פסק מלחשוב ולהתגעגע לבית אביו, כשהוא מצפה ומייחל שכבר יוכל לצאת לדרך אל בית אביו שבפולין.

עם תחילת חול המועד שכר הבן עגלה יקרה הרתומה לסוסים חזקים ומהירים ועימם שני עגלונים אשר יעבדו ברוטציה כל אחד עשר שעות, וכשזה ינהג זה ינח, וחוזר חלילה, התענוג הזה עלה לו הון רב, אך הכל הוא עשה בכדי לזכות להגיע לבית אביו לקראת הושענה רבה. בשעה טובה ומוצלחת כשעתיים לפני הושענה רבה הגיע הבן לבית אביו מתוך כיסופין והתרגשות רבה. כשניגש הבן אל אביו הצדיק ולחץ את ידו, שאל אותו הצדיק: "נו, ראית שגם בגרמניה יהודים מחזיקים מעמד?" באותו הרגע הבין את הכל, ופתאום הוא זכה להבין שבעצם אברהם האופה לא היה זה אלא אברהם אבינו ע"ה. האם ידע האופה שאברהם האופה הוא אברהם אבינו? האם האופה היה בעצם צדיק נסתר? לעולם לא נדע, אך דבר אחד נוכל ללמוד מהסיפור הזה: אם הקב"ה שם אותך במקום מסוים, אז נכון לרגע זה כאן בדיוק תוכל לעשות את רצונו יתברך בצורה הטובה ביותר! אתה כבר נמצא בבית הכנסת הזה? אתה כבר נמצא בסיטואציה הזאת? זה לא במקרה, אין כאן טעות ואפילו לא פספוס. ולהיפך, כל הדברים הטובים מגיעים מהמקומות הכי לא צפויים, כל ירידה יכולה להיות לצורך עליה, כל חולשה יכולה להביא איתה התחדשות גדולה, רק תכופף את הראש בפני רצון השם ותזכה לגלות כאן ועכשיו את האוצר שהטמין עבורך הקב"ה.

רמזים בארבעת המינים

מדוע נוטלים את האתרוג החשוב ביד שמאל? חשבתי בס"ד שבא הדבר לרמוז לנו שרק הצדיק שהוא מושלם כאתרוג יכול לקבל את ה"שמאל

בעקבות האושפיזין הקדושים ע"ה

האם נראה את האושפיזין?

לברך את תלמידו בדרך צלחה ושבת שלום. יום שישי אחר הצהריים, בבית משפחת כהן מירושלים דפיקות בדלת, אבי המשפחה פותח את הדלת ומול עינו הוא רואה יהודי אשר לא מצא איפה להתארח אלא דווקא אצלו... הוא עוד לא מספיק לחשוב מהיכן הוא מצליח לארגן עוד קצת אוכל שיספיק גם בשביל האורח, וכבר האורח מבשר לו שהביא איתו מקרר חדש עמוס בכל מעדני השבת... השבת עוברת בנעימים על כולם, הכל טוב ויפה, אבל מיודענו מחכה לאליהו, ומשום מה הוא בושש מלהגיע. לאחר השבת הוא פונה אל הרב ואומר לו: "כבוד הרב עשיתי כל מה שהרב אמר, ולא זכיתי בגילוי אליהו!". "באמת? עדיין לא זכית לגילוי אליהו?? טוב, תשמע, תיסע לשם לשבת נוספת והפעם אני ממש מבטיח לך שכבר תזכה בגילוי אליהו!" אמר הרב.

מיודענו כבר למד איך מגיעים לשבת... הוא הספיק לרשום לעצמו רשימת רהיטים הכרחיים שחסרים למשפחת כהן, והוא יצא לדרך עם משאית הובלות עמוסה ברהיטים וכמובן גם בכל מטעמי השבת. לאחר שנקש מיודענו על בית משפחת כהן, הדלת נפתחה על ידי אחד הילדים, וכשראה הילד את האורח ואת כל השפע שבא איתו הוא הכריז: "אבא, ברוך השם, אליהו הנביא הגיע עוד הפעם..."

ואז הוא הבין שאין זו גדולה לראות את אליהו הנביא, יתכן אפילו שזה יהיה ממש מסוכן בשביל אנשים פשוטים כמונו לראות פתאום מלאך שכזה... אבל מה שכן בידינו, זה לעשות "גילוי אליהו", לגלות את הלב המלאכי שבתוכנו, להתנהג כמו "המלאך הגואל", ולעזור לאנשים אחרים שזקוקים לעזרתנו. וכך הוא הדבר גם כלפי "גילוי האושפיזין", שמה שבכוחנו לעשות

ידוע שבכל יום מימי חג הסוכות מגיעים לסוכתנו כל שבעת האושפיזין קדישין ע"ה, כשבכל יום אחד מהם עומד בראש. ובוודאי שכדאי להתבונן בכל יום במעלותיו ומידותיו של האושפיז העומד בראש, בכדי שנזכה ללכת בדרכיהם הקדושים ולהדבק בהם. לכן התעוררתי בס"ד לרכז נקודות קטנות בדברים השווים לכל נפש, על כל אחד מהאושפיזין, בכדי שכל אחד יוכל לקבל משהו למעשה מהשפעת האושפיזין, ולשמר את ההשפעות לכל ימות השנה. וכפי שרגיל אני לספר את הסיפור הבא:

יהודי אחד תמים אשר משתתף כל ערב בשיעור תורה, ניגש לאחר השיעור אל הרב המגיד שיעור ושאלתו בפיו: ילמדנו רבנו, אני רוצה לזכות בגילוי אליהו, יאמר לי הרב מה צריך לעשות בשביל זה, אני מוכן לעשות הרבה ולו בכדי לזכות פעם אחת בחיי בגילוי אליהו...

אמר לו הרב: זה לא כל כך מסובך, אני אתן לך כתובת של משפחה בירושלים, תעשה אצלם שבת ובעזרת השם תזכה בגילוי אליהו. "מה, כבוד הרב? כזה פשוט?" התפלא אותו יהודי. "אכן כן, רק תדע שמדובר במשפחה ענייה, ולא כדאי לבא אליהם בידיים ריקות, אין להם הרבה אוכל וכדאי שאתה תביא בעצמך את האוכל לשבת בשביל כל המשפחה" אמר הרב. "בשמחה רבה, אני עכשיו מזמין מהקייטרינג של הבד"ץ שבת שלימה, מעדני מלכים שבחיים הם לא טעמו" אמר היהודי. "אשריך! כל הכבוד! אבל לצערי יש איזו שהיא בעיה... מרוב שהם עניים אין להם מקרר בכדי לאכסן את כל האוכל" הסביר הרב. "זו לא תהיה בעיה, כבוד הרב, אני עכשיו מזמין להם מקרר חדש על חשבוני, ביום שישי אני אפתיע אותם..." אמר היהודי. ולרב לא נותר אלא

המלכת השם בה עסקנו בעשרת ימי תשובה, וכך נזכה להדבק באברהם אבינו וממילא נזכה להתעלות ביתר שאת בכל ימות השנה.

זה לגלות בליבנו משהו ממידותיהם ודרכיהם של האושפיזין קדישין ע"ה.

אברהם אבינו ע"ה

אברהם אבינו ע"ה עמוד החסד לימד אותנו עד כמה יש לרדוף אחרי הכנסת אורחים וגמילות חסדים, גם כשנמצאים בחולשה גדולה ובוודאי פטורים מכך על פי הדין. והחידוש הגדול הוא שגם כשנדמה שמדובר בעוברי אורח ישמעאלים הרי שרצים ומתחננים אליהם שיסכימו להתארח, ומשקיעים על האירוח דמים מרובים. כי סוף כל סוף כולם הם יצירי כפיו של הקב"ה, וגדולה הכנסת אורחים יותר מהקבלת פני השכינה. ובאמת מבואר בזוהר הקדוש שרק מי שמרבה בצדקה והכנסת אורחים זוכה שיבואו האושפיזין לסוכתו (מובא ביסוד ושורש העבודה שי"א פי"ד). וכל שכן ביום הראשון שהוא יומו של אברהם אבינו ע"ה, כמה חשוב להכניס אורחים ואף לעזור לנזקקים, בכדי שיוכלו לחגוג בסוכתם כבני מלכים, שזו ההכנסת אורחים הכי מהודרת שנותן להם לעבור את החג בצורה הכי נעימה ומכובדת.

אברהם אבינו הוא "אברהם העברי" שכל העולם עמד מעבר אחד והוא מעברו השני, ולא חת ולא התבייש מאף אחד, כי הוא האמין שבשבילו נברא העולם וכולם טפלים אליו, ורק דבר אחד עניין אותו: "מה אני יכול לעשות בכדי לרצות את בוראי ולהתקרב אליו. וכפי שמביא הרה"ק ה"דברי חיים" מצאנו זצ"ל שקיבל מחכמי אמת שעיקר מה שעלינו ללמוד מהאבות הקדושים ובפרט בחג הסוכות שאז הם מגיעים אלינו, הוא שכל ימי חייהם חיו בדביקות הבורא ובלתי לה' לבדו. ואמר הרה"ק רבי דוד מטאלנה זצ"ל שבשעה שהאושפיזין מגיעים לסוכה הם מסתכלים על בני ישראל כיצד הם נראים, וכשאברהם אבינו ע"ה מגיע ורואה אחד שמתנהג במידת האמונה, שזה היה כוחו של אברהם אבינו בזה העולם, הרי הוא נשאר עמו ואינו עוזבו (מובא ביד"ק תולדות אברהם יצחק עמ' רפח). אם כן חשוב כל כך להתחזק באמונה בחג הסוכות ולהמשיך את

יצחק אבינו ע"ה

יצחק אבינו ע"ה נאזר בגבורה והוא שהסכים בשמחה להיעקד על מזבח השי"ת, מתוך ביטול מוחלט לקב"ה, כעבד נאמן אשר אין לו רצונות משלו רק לעשות רצון אדונו. ובעניין זה ראיתי דבר נפלא ב"דברי חיים", שמבאר על מה שכתוב בגמרא (ע"ז ג) שלעתיד לבא יתן הקב"ה לאומות העולם את מצות סוכה ויוציא להם חמה גדולה ומיד כל אחד יוצא מסוכתו ומבעט בה. ומבאר ה"דברי חיים" שיהודי נכנס לסוכה מחמת שזהו רצון השי"ת ולכן גם כשהוא מצטער ונפטר מהסוכה עדיין הסוכה מלווה אותו לכל מקום, כי הוא גם עכשיו בטל לרצון השי"ת, אך הגוי שבא לסוכה רק בכדי לקבל שכר, הנה ברגע שהחום יוציא אותו מהסוכה שוב הוא מאוכזב מאוד על שאין ביכולתו להרוויח שכר עד שמבעט בסוכה. היוצא מדבריו שהסוד של עם ישראל הוא ביטול אמיתי לרצון השם יתברך, וכך בכל מצב שבעולם מומשיכים להיות מחוברים אל השי"ת, אך הגוי גם כשעושה מצוה הוא לא נמצא בתוך המצווה אלא עסוק במחשבה על השכר המצופה, כך שגם כשהוא בסוכה כאילו הוא נמצא מחוץ לסוכה, ועל דרך הפתגם הידוע שהיכן שמחשבתו של אדם נמצאת שם הוא עצמו נמצא.

יעקב אבינו ע"ה

יעקב אבינו ע"ה הייתה מידתו ענוה, אשר אפשר לזכות בה רק מתוך אמונה חזקה וביטול מוחלט לרצון השם יתברך, וכפי שמאריך בספר "זרע קודש" (סוכות - ליום ב) ומבאר שמידת יעקב היא מידת תפארת, וכתוב (ישעיה מד, יג) "כתפארת אדם", ואדם בגימטריא מ"ה, להורות שמידת יעקב מידת ענוה - להחזיק את עצמו ל"ונחנו מה", לאין ואפס. ויעקב לשון עקב שמחזיק בהכנעה

שנגזר עליו למות לפני שיכנסו לארץ הקודש, וכל זה בא לו רק מתוך דאגתו על עם ישראל, עם זאת לא חש טינה לעם ישראל, ולא רק שלא חש שנאה כלפיהם אלא אף אהב ודאג להם בלי סוף, עד שאף רגע לפני הסתלקותו נעמד לברך אותם את הברכה המעולה והמשובחת ביותר.

ונפלאים בזה דברי ה"כתב סופר" בפרשת מטות על הפסוק (לא,ה) "וימסרו מאלפי ישראל אלף למטה שנים עשר אלף חלוצי צבא", שכתב רש"י ע"ה וזה לשונו: "להודיעך שבחן של רועי ישראל כמה הם חביבים על ישראל, עד שלא שמעו במיתתו מה הוא אומר "עוד מעט וסקלונני", ומשמעו שמיתת משה תלויה בנקמת מדין לא רצו ללכת עד שנמסרו על כרחן". רש"י ע"ה מבאר לנו מדוע נאמר "וימסרו" בלשון של כפייה, כי בני ישראל לא רצו לצאת למלחמה במדין לאחר ששמעו שבסיום המלחמה משה רבינו יפטר. ומביא רש"י שיש בעניין הזה "שבחן של רועי ישראל", ולכאורה קשה להבין מהו השבח הגדול כאן של רועי ישראל. ויתירה מזאת, רש"י הציג לנו סתירה בהתנהגותם של עם ישראל, סתירה לכאורה ללא תרוץ, מדוע ולמה בני ישראל חשדו כל הזמן במשה רבינו עד שחשש משה רבינו שעוד מעט יסקלוהו חלילה, ואילו כשכבר עמד להיפטר מהם, לא הסכימו לצאת למלחמת מדין בכדי שמשה רבינו לא יפטר??

מביא ה"כתב סופר" מדברי הרמב"ן (פר' בשלח) שכתב שכמה פעמים עמדו ישראל לחלוק על משה מפני שחשדוהו שעושה הכל לטובתו להגדיל כבודו ולא לטובתם, ורק בסוף נודע להם שמסר נפשו עליהם, דהנה אף על פי ששמעו שמיתתו תלויה במלחמת מדין לא עיכב אלא הזדרזו לצאת למלחמה. ואומר ה"כתב סופר" וזה לשונו: "והנה מי שיודע בנפשו שמתכוון לטובה ויהיה חשוד בעיני מי שמייטיב עמו, על ידי זה נסוג אחור מלהיטיב עוד, כי מאד יכאב לבו על דבר זה, ומכל שכן כשמשלם לו רעה תחת טובה על דבר זה, ומכל שכן שמשלם לו רעה תחת טובה ושנאה

ורוח נמוכה ושפלה כעקב. וזה לשונו: "שעל ידי שמאמין וזוכר תמיד שלית אתר פנוי מיניה יתברך שמו, והכל בכוחו וחיותו יתברך שמו... שכל היות שיש בעולם הכל מלא מאלופו של עולם, ובלעדי זאת הכל אפס ותוהו, על ידי זה האדם נעשה בעיני עצמו כאין וכאפס מוחלט, על דרך ונחננו מה (שמות טז,י), כיון שהכל רק מאלופו של עולם לבד, ובלעדי זאת הכל אין ואפס מוחלט, ולכן מתחזק תמיד רק לפאר ליוצרו שמורה מדת תפארת מדת יעקב... והנה זה האדם שהוא עניו באמת על דרך הנ"ל, זה יכול להיות לו שמחה, כי אין לו שום דאגה ואינו חסר לו שום דבר, ואינו מבקש כבוד ועושר כיון שהוא בעיני עצמו אין מוחלט, מה שאין מי שאין לו מדת ענוה, אי אפשר להיות לו שמחה אמיתית בשלמות, כי כל הטובות שיש לזולתו נדמו לו שהם חסרים לו, ויש לו קנאה ותאוה, ומחמת רדיפתם יבוא על ידי זה לעצבות".

וממשיך ב"זרע קודש" ואומר שזהו מה שנאמר (ירמיהו לא,י) "רני ליעקב שמחה", שעל ידי שמחזיק בעקב והכנעה ומחשב את עצמו לאין, על ידי זה יש לו שמחה, וכל שמחתו היא רק מהגדלת כבודו יתברך שמו. וכך ממשיך ומבאר שם את עניין "שמחת בית השואבה", שעל ידי הקדושה שהמשיכו מראש השנה עד סוכות באו לידי "אין" – ענוה, ועל ידי זה הייתה שמחה והמשיכו השפעות מלמעלה. כי רק כאשר אדם מבין שלא מגיע לו כלום, והכל זה רק מחסדי השם יתברך, ושוב אכפת לו רק מרצונו יתברך, לעשות נחת רוח לפניו, אזי הוא זוכה לשמחה אמיתית נטולת קנאה ואכזבה, שמחה אמיתית שמורידה השפעות מלמעלה.

משה רבינו ע"ה

משה רבינו ע"ה הוא הרועה הנאמן של עם ישראל, שנבחר למנהיג לאחר שגילה אכפתיות ואחריות על כלל ישראל בפרט ועל כל יצורי העולם בכלל. ה"אור החיים" הק' בפרשת וזאת הברכה פותח בשבחיו של משה רבינו שעל אף

ולכן היה מכונה "איש מצליח". ובמדרש (ילקוט ש' תהלים תתעג) אמרו "לא המתים יהללו וגו' מכאן ללולב היבש שהוא פסול", ומבאר הרה"ק המהרי"ד מבעלזא זצ"ל (מובא ב"מקרא קודש") שלולב הוא כנגד יוסף הצדיק, דכתיב "צדיק כתמר יפרח" בבחינת צדיק חי עלמים, ויוסף נקרא צדיק, ויוסף קדושתו מורה על חיים, וגם הלולב מורה על חיים, ולכן לולב היבש פסול כי אינו חי.

ובאמת לולב הוא ראשי תיבות "וטהר לבנו לעבדך באמת", והבירור על עבודת הלב הוא שאדם מנענע את עצמו כלולב ונוהג בחיות ובהתלהבות בעבודת השם.

עוד מצינו ביוסף דבר מיוחד, שאפילו שהיה בעצמו כלוא בבית האסורים, לא היה שקוע בסבלו אלא היה ערני לעזור ולישא בעול עם אחרים, עד שאפילו שם לב שגויים ששכנו איתו בכלא שקמו בפנים עצובות, וטרח לשאול אותם "מדוע פניכם רעים היום" (וישב מ,ו).

דוד המלך ע"ה

דוד המלך ע"ה היה מרווה את הקב"ה כביכול בשירות ותשבחות, שבאו גם מתוך רדיפות וסבל עצום, ובכל מצב התחזק בביטחון בבורא עולם, ותמיד חיפש ומצא את הדברים הטובים והודה עליהם. דוד המלך מלמד אותנו בספר התהילים ללכת בכל פסיעה ופסיעה עם תפילה מתוך אמונה שרק בהשגחת השי"ת ניתן לקבל איזה דבר מגדול ועד קטן. ומתוך אמונה זו לא התייחס לאף דבר כאל מובן מאליו, אלא חזר והודה ושיבח על כל נשימה ונשימה.

חשבתי בס"ד מדוע מנענעים את הלולב בהלל ועוד בדיוק באמירת "הודו להשם כי טוב"? שזהו ללמדנו שאם ברצוננו להרחיק את כל הרוחות הרעות [אותם מרחיקים ע"י הנענועים], נעסוק בהלל והודאה, כי מי שמודה להשי"ת מרחיק את כל המזיקים.

תחת אהבה. אבל משה אהב כל כך את ישראל שאף על פי שחשדו ועמדו נגדו עד שאמר עוד מעט וסקלוני מכל מקום היה תמיד עינו ולבו עליהם להטיב עמהם בכל תוקף ועוז".

ואם כן, אומר ה"כתב סופר", יש כאן שבח גדול של משה רבינו ע"ה, שעל אף שידע תמיד שרק לטובת ישראל מתכוין, והם משיבים לו רעה כנגד טובה, המשיך לאהוב אותם עד כדי כך. ועם ישראל רק לפני מותו השיגו את גודל אהבתו אותם, ולכן שוב לא הסכימו לצאת למלחמה כי ידעו שלאחר המלחמה יאלצו להיפרד ממנו.

אהרן הכהן ע"ה

אהרן הכהן ע"ה היה כל כך אוהב את כל ישראל, והיה כל כך בעל מדות טובות עד שאפילו לא קינא כלל בכך שאחיו הקטן עלה לגדולה, וכמו שאמר הקב"ה בעצמו למשה רבינו ע"ה, שאין לו מה לחשוש שמא יהיה לאחיו הגדול איזו חלישות הדעת אלא להיפך – "וגם הנה הוא יצא לקראתך וראך ושמח בלבו" (שמות ד,יד), ללמדך שאהרן הכהן שמח בשמחתו של אחיו הקטן שעלה לגדולה. וכך הייתה דרכו לאהוב שלום ולרדוף שלום, לאהוב את הבריות ולקרבתן לתורה. מה הפירוש "רודף שלום"? יש אחד שמשתדל לא לשנוא אף יהודי, יש אחד שאף מכבד את כולם, ויש מי שזוכה גם לאהוב את כולם, אבל לרדוף שלום – פירושו לעשות מסירות נפש, להתאמץ, להתבזות, ולעשות הכל בכדי שיהיה שלום בין כולם, זו כבר דרגה הרבה יותר גדולה של אהבת ישראל מושלמת.

רק מי שאוהב את הבריות ללא שום אינטרס אישי הוא זה שמצליח לקרבן לתורה, ודבריו היוצאים מן הלב נכנסים אל הלבבות (עיין במאור ושמש פרי וילד).

יוסף הצדיק ע"ה

יוסף הצדיק ע"ה היה תמיד חי בעבודת השם בבחינת "עוד יוסף חי", והיה מלא בהתחדשות

כי יצפנני בסכה

סיפורי השגחה פרטית

אמרתי לו שבאמת אפשר ללמוד מזה גם על מעלת העקשנות והמסירות נפש, שבזכות מסירותם ועקשנותם זיכו אותם מהשמיים להגיע לשם בדיוק ביום האזכרה ולמצוא את קברה.

גמרא במתנה

פגש אותי אחד מהשובי הפעילים בארגון "צהר" וסיפר כך:

בערב תשעה באב פגשתי את אחד מתלמידיי שבישר לי כי בקרוב הוא יכנס בס"ד ללמוד בישיבת "אור החיים", הוא סיפר לי כי מרוב התרגשותו הוא רוצה כבר כעת לרכוש גמרא מסכת כתובות במהדורה קטנה הנוחה ללימוד בכל מקום, כשבכוונתו ללמוד בה בזמן אלול בישיבה, הצעתי להשאיל לו גמרא מביתי, אך הלה התעקש שברצונו לרכוש גמרא ולא לקחת בהשאלה, לפתע נזכרתי שלפני אחת עשרה שנים קיבלתי במתנה בדיוק את מסכת כתובות במהדורה קטנה לרגל סיום שנערך אצלנו ב"כולל", ויש לי את הגמרא הזו פעמיים כשמעולם לא הייתה בשימוש, הענקתי את הגמרא במתנה לתלמיד כשאני מציין בפניו שמשמים הכינו עבורו את הגמרא כבר לפני אחת עשרה שנים.

בזכות העקשנות

אחד הקוראים שיחי' ניגש אלי לאחרונה וסיפר כך:

חמותי שתחי' יצאה עם משפחתה המורחבת לביקור שורשים במרוקו, הם הגיעו באחד הימים לבית העלמין של העיר בה גרה הסבתא שלהם ז"ל, אשר נפטרה לפני כשמונים שנה, הם אפילו לא ידעו את התאריך המדויק להסתלקותה ולא היה להם קצה חוט היכן להתמקד בחיפושים, הם ניסו למצוא את מקום מנוחתה ולכן התחלקו לזוגות והתפזרו ברחבי בית העלמין במבצע חיפוש נרחב, החיפושים התארכו והתארכו אך עדיין לא מצאו את מצבתה, וכל זאת כשהם נמצאים כמה שעות תחת השמש הקופחת בחום של 47 מעלות! הם לא וויתרו והמשיכו בחיפושים עד שמצאו את המצבה שלה, ולאחר מאמץ הצליחו לקרא את הכתוב שנשאר בצורה מטושטשת, ושם נכתב שיום הסתלקותה הוא ז' בתמוז תרס"ד, בדיוק היום בו הם חיפשו ומצאו את קברה! הם שילמו לגוי מקומי שיטפל במצבה ויחדש אותה. המשיך המספר שיחי' ואמר לי שמסיפור זה נלמד על זכותה של אותה סבתא שזכתה שיבואו צאצאיה אל קברה ביום האזכרה שלה וילמדו על קברה וכו'.

בזריזות וללא תשלום! מדובר על עבודה ששווה כאלף שקלים!

היוצא אם כן: א - העיכוב והסבלנות שלו הצילו את הרכב, ב- דווקא העיכוב גרם לו לחזור מהר לביתו, אי אפשר לתאר כמה זמן הולך לאיבוד כשרכב מתקלקל באמצע הדרך, ג - העיכוב הזה זיכה אותו בחיסכון של 1000 ש"ח, ויתכן שאף בהרבה יותר מזה, הלא אם הרכב היה מתקלקל באמצע הנסיעה יתכן שהוא אף היה מושבת לגמרי.

מניין באמצע כביש 6

באחד הימים ישבתי עם כמה תלמידים ושוחחנו על ההשגחה המיוחדת לה אנו זוכים, שכל הזמן משמים מגיעים אלי סיפורי חיזוק חדשים לזיכוי הרבים, והנה בעוד אנחנו משוחחים הדלת נפתחה ונכנס ידידינו היקר הרב פנחס ביטון שליט"א וללא שידע על מה שוחחנו הרגע פתח הוא את פיו והחל מספר לנו כמשיח לפי תומו את מה שאירע איתו ביום מן הימים, וכך הוא סיפר: אני מקפיד במסירות גדולה להתפלל תמיד את כל שלושת התפילות במניין, ואכן בחסדי השם מזה עשרות בשנים שלא פספסתי תפילה במניין, והנה לאחרונה באחד הימים נסעתי עם אחיי שיחיו מקרית גת לכיוון מגדל העמק על מנת להשתתף שם בניחום אבלים, אחיי הספיקו להתפלל מנחה לפני הנסיעה, אך אני סמכתי על כך שנגיע לבית האבלים עוד הרבה לפני השקיעה ושם אתפלל מנחה עם האבלים. למעשה היה עיכוב גדול בדרך ונתקענו בפקק ענק, כנראה בעקבות תאונת

הבעל תוקע נשלה משמים

והנה עוד סיפור מ"עולם הקירוב", סיפר לי יהודי תלמיד חכם בקריית גת שלפני כמה שנים בערב ראש השנה הוא התכוון לטבול במקווה מסוים בו הוא רגיל לטבול, אך משום מה ברגע האחרון רגליו הוליכוהו לעבר מקווה אחר... כשהגיע לשם שמע שני אנשים המשוחחים בחוץ על כך שעדיין אין להם בעל תוקע עקב כך שמי שהיה תוקע אצלם בכל שנה נחלש ואין בכוחו לתקוע, מיודענו התערב בשיחתם והציע שיבוא אליהם בהתנדבות, וכך הוא טרח בשני ימי ראש השנה ללכת כארבעים דקות לזכות יהודים בתקיעת שופר.

בזכות הסבלנות

קורא נוסף שיחי' מספר:

לפני זמן מה ערכת סעודת מצוה לרגל שמחה, אחד מאחיי התנדב להביא את אמי הגרה רחוק, ולאחר שהסתיימה הסעודה הוא התארגן לקראת נסיעה עם האמא בחזרה, אחי מיהר לדרכו, אך האמא התעכבה, הוא לא רצה להלחיץ את האמא והמתין בסבלנות. ולפתע הוא שם לב לנזילה מכיוון המנוע, מדובר בתקלה חמורה במיוחד, שאם לא היה מגלה אותה בזמן, הרכב היה יכול "לשבוק חיים" באמצע הדרך... רגע, זו רק התחלת הסיפור, חבר שלי עבר ליד הרכב וכששמע מה הבעיה הוא הזעיק ידיד שמבין במכונאות רכב, והלה תיקן את התקלה

הבית היה המקום צר, והיכן יאכסן את כל בני החבורה?? ואיך יזכו "לטעום מטעם השבת" בשבת עם צפיפות שכזאת וכו'... הלה היה אובד עצות, עוד מעט ושבת קודש נכנסת, ואין אף פתרון באופק. אותו תלמיד חכם השתדל לשדר תחושה ש"הכל בסדר" ו"העניינים בשליטה" בשעה שיצא עם כל בני החבורה לתפילת מנחה של ערב שבת, באותה התפילה וכן בתפילת מעריב של ליל שבת הוא הרבה בתחנונים לקב"ה שיציל אותו ואת בני ביתו מביזיון ואי נעימות, וימציא להם "יש מאין" מקום לאכסן את הנערים. תפילת ליל שבת קודש הסתיימה, הנערים היו מרוגשים מהתפילה הנעימה, וכלל לא חלמו שעדיין לא ידוע למארחם היכן הם ישנו בלילה. והנה לפתע פנה אחד השכנים למיודענו וסיפר לו שאחד משכניהם נסע לשבת והותיר אצלו את המפתח של דירתו, כשהוא מבקש ממנו שישתדל לארח אנשים בדירתו, וזאת היות ולאחרונה התרבו הגניבות בשבתות, ולכן הוא ישמח שתיראה נוכחות בדירתו... אך מה לעשות שעד לרגע זה הוא לא מצא מי שזקוק לדירה ההיא לשבת... מיודענו קפץ על המציאה כמוצא שלל רב, סיפר לשכן על ה"השגחה פרטית", והודה לקב"ה על שתפילתו התקבלה, אף שהייתה נראית כדבר לא מציאותי.

ניצול התאונה מספר

לפני שנתיים פרסמנו מכתב ארוך מאחד הקוראים שיחי' עם סיפור על שרשרת ניסים מופלאה ביותר, ולמען הקוראים החדשים נביא את הסיפור בקצרה:

דרכים, למעלה מחצי שעה נתקענו באותו מקום... הסתכלתי על השעון ונכנסתי ללחץ, הפקק נמשך והשקיעה התקרבה, אין סיכוי שנספיק להגיע למגדל העמק לפני השקיעה. בלית ברירה ביקשתי מאחי שיעצור בצד הדרך ויאפשר לי לעמוד ולהתפלל מנחה, אך אחי אמר שאנחנו באמצע כביש 6 ואסור לעצור, ומה עוד שזה גם מסוכן, לאחר תפילות ותחנונים מצאנו מקום שאפשר לבצע בו עצירה קטנה, ירדתי מהרכב וחיפשתי פינה לעמוד ולהתפלל, והנה לפתע מצאתי את עצמי בתוך חבורה של חמש עשרה אנשים המתארגנים להתפלל כעת מנחה! ממש כמו מלאכים שנשלחו עבורי מהשמיים לזכות אותי לא לפספס תפילת מנחה במניין. כי בדרך שאדם רוצה לילך מוליכין אותו, ואם חשוב לך לעשות את רצון השם, אל תתייאש בשום מצב, כי בוודאי בורא עולם יבא לעזרתך.

היכן ישנו האורחים

סיפר לי תלמיד חכם שליט"א שהיה גר בבני ברק, ופנו אליו מאחד מארגוני הקירוב בבקשה שיארח בשבת הקרובה חמישה נערים מתחזקים, בכדי שיזכו להכיר מקרוב את טעמה של שבת כהלכתה, הלה נענה בשמחה, ובני ביתו פנו להכנות לקראת האירוח, הבעיה הייתה שאותו צדיק הבין שמדובר רק באירוח בסעודות השבת, ואילו לגבי הלינה הנערים כבר מסודרים, ומה מאוד הוא הופתע כאשר סמוך לשבת "נחתו" בביתו חמשת הנערים עם מזוודותיהם... וזאת בשעה שביתו היה ממש קטן וגם לבני

בטיחות ואז הוא נעצר. זה היה ממש נס שנעצרנו על ידי המעקה בטיחות, ברוך השם. אחר כך הסביר לנו החוקר תאונות שגם היה לנו נס שהרכב הסתובב, וכך הוא ספג את ההדף של התאונה, ולולי זאת חלילה וחס נוסעי הרכב היו סופגים את ההדף וזה גורם לפירוק אברים, השם ירחם. והפלא הגדול שבאורח נס התינוקת לא עפה בתוך הרכב בשעה שכולנו היטלטלנו מצד לצד.

לפתע גיסי צעק שהוא שומע שהגז בורח מהבלון... מדובר באוטו הממונע על גז, כעת הגז בורח, כל רגע הרכב יכול לעלות בלהבות, רצינו לצאת מהרכב, זה היה מסובך, חלק מהדלתות לא נפתחו, היינו צריכים להזיז את הסלקל שהיה קשור בכדי לצאת, דחפנו אותו מרוב לחץ עד שהוא נתלש מהמקום וכך יצאנו בחיפזון. כשברוך השם כולם בריאים ושלמים למעט מכות יבשות. גם בעניין הזה התרחש אתנו נס של ממש, לפני שהתחלנו את הנסיעה שאלנו את גיסי ממנו שאלתי את הרכב האם יש צורך למלא את גז בתחנת דלק, גיסי בטעות לא הבין כמה ק"מ אנחנו מתכוונים לנסוע, ולכן הוא אמר שאין צורך למלא את הגז, ובאמת הגז שהיה ברכב לא הספיק, ורק בנס ארעה התאונה לפני שהספקנו למלא את הגז, מי יודע מה היה קורה אם היה ברכב הרבה גז בשעת התאונה. כשיצאנו מהרכב התברר שכל הצד האחורי של הרכב התרסק לגמרי עד כמעט המושב האחורי, וגם כאן היה נס, כאשר תא המטען היה ריק, כי אם היה שם עגלה מסתבר שהיא הייתה נדחפת קדימה ודוחפת את הספסל ומי יודע איך זה היה מסתיים, הגענו עם

לפני כמה שנים ל"ג בעומר יצא ביום שישי ולכן היה צפוי להיות עומס גדול מבכל שנה בציון הקדוש של רשב"י זיע"א החלטתי לנסוע שלושה ימים קודם, סמוך להילולת רבי מאיר בעל הנס זיע"א, ולהספיק להתפלל אצל כמה צדיקים ולהיטען רוחנית. החלטנו אני ואשתי לצרף לנסיעה גם את גיסי וגיסתי עם תינוקת הצריכה לאמא, וכך הגענו לחמישה נוסעים, ברגע האחרון החלטתי לצרף גם את אחות אשתי וכך בסך הכל היינו שישה נוסעים, והיות ורכב רגיל לא מספיק ביקשתי מגיסי היקר את רכבו המכיל שישה אנשים והוא נענה ברצון, וכך יצאנו לדרך בשמחה ובטוב לבב. הספקנו ברוך ה' לסיים את כל ספר התהילים אצל רבי מאיר בעל הנס, ואחר כך נסענו לאדמו"ר רבי דוד אבוחצירא שליט"א בנהריה, זכינו להתברך אצל הצדיק, ומשם נסענו למירון אל רשב"י זיע"א שם התפללנו על הכלל והפרט, בשעה 10 בערב החלטנו לצאת ולנסוע חזרה לבתינו. עלינו לרכב, הגענו לכביש בין זרזיר לרמת ישי, והבחנו בפקק שנגרם מחמת תאונה במקום, האטתי וחיכיתי בסבלנות, אני מתקרב לפקק ועומד לעצור, ופתאום אני שומע מאחורי חריקה של רכב גדול ואני מבין שכנראה עוד מעט תהיה תאונה... אחרי פחות משניה אני שומע פיצוץ הדומה לתאונה ואני אומר לעצמי "רק שזה לא יגיע אלי"... ופתאום אני מרגיש שזורקים אותי קדימה, והאוטו מסתובב, עברנו טלטלות וזעזועים, חטפנו מכות בגב, הראש היטלטל ונזרק הלוך ושוב, עפו לנו המשקפיים, זה היה פחד נוראי. לפתע הרכב נתקע במעקה

בני משפחה אחרת, הם יצאו משם בניסי ניסים כשרק אחד נפצע באורח בינוני, כשהם יצאו מהרכב הם צרחו ליד מעקה הבטיחות צרחות מוות נוראיות, הורים עם ילדים, חלקם מוחזקים בידי ההורים. הרכב הזה עף הצידה ורק הספיק לתת לרכב שלנו מכה מצד ימין, והיות וזה היה רכב קטן וקל יחסית [קיה פיקנטו] הספיקה נגיעה קטנה של המשאית והרכב הנפגע בכדי להזיזה בקלות הצידה, אם זה היה רכב כבד ההתנגדות יותר גדולה והפגיעה קשה הרבה יותר, ובוודאי שזהו נס וחסד ה', יתירה מזו אם הרכב הקטן לא היה עף הצידה אלא היה נלכד בין הרכב הפוגע לרכב שבו נסענו אנחנו, קשה לחשוב מה היה קורה רח"ל [אחר כך התברר לנו שגם הם היו אצל רשב"י ע"ה, וחשנו כולנו שזכותו שמרה עלינו]. וכעת המשאית שהמשיכה לדחוף את הרכב של הערבים נתנה לנו את המכה הגדולה שגרמה לרכב שלנו להיזרק קדימה ואחר כך להסתובב. הבוחן תאונות הסביר לי שזה ממש נס שהרכב שלפנינו עף הצידה ולא גרם אצלו לפגיעה גדולה יותר. הבוחן אף לא ידע להסביר מדוע לא נכנס הרכב שלנו ברכב שמקדימה, מה שיכל להסתיים באסון רח"ל. וכאמור, נתקענו במעקה בטיחות שגם זה נס בפני עצמו. כמה עלי להודות לבורא עולם, עד היום כשהיינו שומעים על תאונת דרכים עם פצועים קל וכדומה היינו פולטים אנחת רווחה על שזה לא הסתיים גרוע יותר, וממשיכים הלאה, עכשיו הבנתי את זה בצורה אחרת לגמרי... הקב"ה פודה ומציל עמו ישראל, ומשליך חמתו בעצים ואבנים.

תינוקת אבל משמים המליצו לאמא שלה שבמקום לקחת עגלה היא תיקח לנסיעה בהשאלה סלקל מיוחד שנפתח גם לעגלה, וכך בזמן הנסיעה לא הייתה עגלה בתא המטען, כי השתמשנו בזה כסלקל.

עוד השגחה מיוחדת הייתה לנו מהשם יתברך שהתאונה שלנו התרחשה רק לאחר שכוחות ההצלה אשר הוזמנו לתאונה הקודמת אשר גרמה לפקק בכביש - סיימו לטפל בתאונה ההיא, וכך מיד כשאנו נקלענו לתאונה הם הגיעו אלינו, והדבר הזה נתן לנו תחושת רוגע, זה חסך לנו הרבה מתח ולחץ נפשי. לקחו אותנו לבדיקות מקיפות בבית החולים ובחסדי השם לא נזקקנו לטיפול רפואי, מלבד המלצה על פיזיותרפיה ומעקב. כל הפרמדיקים והרופאים אמרו לנו שוב ושוב: שיהיה לכם ברור מה שקרה אתכם זה פשוט נס! אין לזה שום הסבר טבעי, רק נס!

מאוחר יותר הסבירו לנו חוקרי התאונה ממשטרת ישראל את גודל הנס, וכך בעצם התרחשה "תאונת השרשרת":

משאית נסעה במהירות גדולה, הנהג לא שם לב שהוא מתקרב לפקק, המשאית דהרה הישר אל הרכב שלפניה ואף עלתה על חלקו, בתוכו ישבו שלושה ערבים, הרכב התרסק, כוחות ההצלה ניסרו אותו והוציאו משם שלושה ערבים, שנים היו כבר מתים והשלישי מת מפצעיו כמה שעות מאוחר יותר. מחמת ההדף מהמשאית נדחף גם הרכב שהיה לפני הרכב של הערבים, ובו ישבו

לע"נ

ה"ה מרת אידל ע"ה
בת ר' חזקיהו ז"ל
נלב"ע כ"ח שבט תשפ"ג

לע"נ

הרה"ח ר' שרגא יהודה
בן ר' חיים יעקב ז"ל
נלב"ע ו' תשרי תשס"ו

לעילוי נשמת

רבי יוסף בן חנינה דויאב
ז"ל

לעילוי נשמת

הרה"ח ר' אברהם אריה
בן ר' מאיר שלמה פיגה ז"ל
נלב"ע ז' כסלו תשפ"ג

לעילוי נשמת

הרה"ח ר' יוסף בלעדי

בן ר' אברהם אלכסנדר הלוי ז"ל

נלב"ע כ"ח מנחם אב תשפ"ג

זכות זיכוי הרבים לטובת נשמת האדמו"ר מנדבורנה

הרה"ק רבי יעקב ישכר בער

בן הרה"ק רבי חיים מרדכי זצוקללה"ה זי"ע

נלב"ע ז' אדר תשע"ב

לזכות התורם, לברכה והצלחה וסייעתא דשמיא בכל מעשי ידיו

לרפואת מאיר בן דינה

לרפואת רחל צפורה פייגא בת ציונה צירל דבורה

לרפואת אליהו בן רחל